

Tolerance není jednosměrná ulice!

29.září 2005 Miroslav Škaloud

V názvu tohoto příspěvku jsem vědomě použil výrok přední osobnosti německé pravice, Angely Merkelové. Vytanul mi totiž na mysl během několika uplynulých dní již vícekrát, a to zpravidla tehdy, když jsem listoval našimi deníky.

Pokud jsme se totiž domnívali, že po londýnských teroristických útocích už nikdo soudný nemůže obhajovat „trvalou udržitelnost“ multikulturalismu, zdá se, že jsme se mylili. Levicoví intelektuálové rozličného zabarvení opět začínají veřejně holdovat svému opojení.

Multikulturalismus na scéně

O tom, že se tato postmoderní relativistická ideologie zakládá na falešných premisách, není pochyb. Domnívám se však, že nejde o jev, nad nímž můžeme jen tak mávnout rukou. Skrývá v sobě totiž i mnohá rizika, neboť ztělesňuje popření občanského principu. Podstatou tohoto nového „politického náboženství“ je totiž přesvědčení, že občany nemůžeme vnímat jako individuality vybavené stejnými právy a povinnostmi, ale především jako nositele určité kolektivní identity, kterou je třeba vybavit speciálními právy a privilegii zvláště tehdy, jde-li o identitu (např. etnickou či sexuální) menšinou. To vše navíc bez ohledu na objektivní přínos takovéto menšiny ve prospěch společnosti jako celku, jenom na základě víry v potřebu odčinit jakési údajné předsudky většinové společnosti.

Kam takovýto postup vede, není pochyb. Vede k desintegraci společnosti, k její atomizaci do separátních zájmových skupin, které se bez jakékoli legitimní základny svého úsilí (dané např. volebním výsledkem) snaží propašovat vlastní požadavky do veřejné sféry. Často se přitom zapomíná na druhou stranu mince. Nezvažuje se, jaké důsledky může mít uznání menšinové kolektivní identity pro většinovou společnost, nepožaduje se elementární loajalita k základním stavebním kamenům, na nichž západní civilizace a její přirozené politické formy, to jest národní státy, stojí.

Zvítězí politická korektnost?

Absurditu multikulturní ideologie a jejího neúčinnějšího nástroje, tedy tzv. politické korektnosti, která v duchu levicového liberalismu vytěsňuje z veřejné sféry nepohodlné názory a omezuje tak svobodu projevu, mohu dokumentovat na nedávných událostech v Los Angeles. Tam v důsledku nátlaku jedné nevládní organizace, která se povýšila do role arbitra ochrany lidských práv, došlo k odstranění tradiční městské pečeti a jejímu nahrazení novým znakem. Namísto Pomony, římské bohyně zahrad a ovocných stromů, která měla tu smůlu, že připomíná Starý kontinent a má bílou kůži, se na pečeti objevila indiánka. Paradoxní je, že má podobu bohyně Nautsiti, jejíž zobrazení má

s Kalifornií pramálo společného – pochází totiž z Nového Mexika. Na nové pečeti dále chybí i ropné věže – pravděpodobně nejdou dohromady s představou o trvale udržitelném rozvoji a překážely radikálním ekologům, a zmizel také kříž coby symbol západní civilizace. Nahradila jej kresba stavby, vzdáleně připomínající chrám zbavený všech symbolů, které by mohly urážet muslimy či imigranty přišedší z jiných civilizačních okruhů.

I přes komické vítězství, kterého levicovní intelektuálové na cestě k vysněné planetární civilizaci dosáhli v Los Angeles, si nemyslím, že jejich představy mají budoucnost. Až příliš totiž odporují empirickému a rozumovému poznání, jsou až příliš vykonstruované a umělé. Každodenní zkušenost je usvědčuje z kamuflování reality, přirozený vývoj jim nastavuje zrcadlo, odhalující jejich prázdnotu. Nenechme se tedy zvíkat samozřejmostí, s níž je multikulturalismus zvěstován jako cosi objektivně platného. Jde o ideologii velmi netolerantní k většinové společnosti, a proto si také sám nezaslouží nic jiného než nulovou toleranci.

Stará a nová městská pečeť Los Angeles

